

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Zdeňka Kühna a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **D. A.**, zastoupeného advokátem Mgr. Jiřím Kokešem, náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí ze dne 18. 2. 2021, čj. 124205/2020/KUSK/OLPPŘ/ZAV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2022, čj. 50 A 6/2021-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce spáchal dne 15. 11. 2019 v Příbrami dva dopravní přestupky, za něž ve společném řízení dostal pokutu ve výši 2 000 Kč. Potrestán byl jednak za to, že se (při rozjíždění v křižovatce) plně nevěnoval řízení vozidla a jeho přední částí narazil do zadní části vozidla před ním^{*)}; jednak za to, že při následném vyšetřování dopravní nehody nepředložil policistům ke kontrole zelenou kartu k vozidlu^{**)}.

[2] Proti tomu se neúspěšně bránil odvoláním u Krajského úřadu Středočeského kraje a žalobou u Krajského soudu v Praze. Nyní podává kasační stížnost (a stává se tedy *stěžovatelem*). Tvrdí, že krajský soud se vůbec nezabýval žalobními námitkami, a jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Věcně namítá, že přestupkové jednání musí být prokázáno nade vší pochybnost – nestačí tedy jen domněnky. K prvnímu přestupku zdůrazňuje, že se při nehodě střetl s vozidlem, které řídil podnapilý řidič; samy správní orgány pak potvrdily, že zahájily přestupkové řízení i s tímto druhým řidičem. K druhému přestupku se zvlášť nevyjadřuje. Zbylá část kasační stížnosti jen doslova přebírá žalobní tvrzení.

^{*)} § 125c odst. 1 písm. k) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu)

^{**)} § 16 odst. 2 a § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla)

[3] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou^{***}).

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačuje právní otázku, kterou se NSS dosud nezabýval, kterou NSS či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba učinit tzv. judikaturní odklon. Stěžovatel ani netvrdí, že se krajský soud bezdůvodně odchýlil od ustálené judikatury nebo že hrubě pochybil při výkladu práva. Nic takového nezjistil ani NSS.

[6] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu (konkrétně o krajském soudu tvrdí, že *„jeho názor je založen pouze na úvaze napadání důvodů rozhodnutí“*). Taková vada by zpravidla učinila kasační stížnost přijatelnou a postačovala by ke zrušení rozsudku, proto NSS tuto námitku posoudil předběžně. Dospěl však k závěru, že rozsudek touto vadou netrpí. Je z něj patrné, z jakých skutkových okolností krajský soud vyšel i k jakým právním závěrům na jejich základě dospěl. Rozsudek je navíc nejen přezkoumatelný, ale i přehledný a pečlivě zdůvodněný. Krajský soud jej nevyplnil žádnými zbytečnými citacemi, ale konkrétně a srozumitelně vysvětlil, proč se stěžovatel mylí a které právní argumenty vyvracejí jeho žalobní tvrzení.

[7] Oproti tomu stěžovatel nepřináší v kasační stížnosti téměř žádné úvahy, k nimž by se NSS mohl vyjádřit. V části III a IV kasační stížnosti stěžovatel ve skutečnosti nereaguje na závěry krajského soudu, ale jen doslova opakuje své žalobní výhrady proti závěrům správních orgánů (části II a III žaloby). Zde ho tedy NSS odkazuje na rozsudek krajského soudu. Část V kasační stížnosti obsahuje kromě textu § 157 odst. 2 občanského soudního řádu a půlstránkové citace z jednoho nálezu Ústavního soudu jen stručnou námitku nepřezkoumatelnosti (s tou se NSS už vypořádal). Část II kasační stížnosti doslova cituje body 28 a 29 rozsudku krajského soudu a pak i dva odstavce ze dvou různých nálezů Ústavního soudu k otázce presumpce nevinu. Krom toho namítá, že i v přestupkovém řízení musí být vina spolehlivě prokázána. To se ale v této věci stalo. Závěry správních orgánů plynou z provedeného dokazování, z žádných domněnek. Stěžovatel v celém řízení neuplatnil nic, co by dokázalo zpochybnit zjištěný skutkový stav. Nijak se nevyjádřil ani k několika záběrům z kamer, u nichž krajský soud vždy konkrétně popsal (včetně přesné sekundové stopáže záznamu), jaké skutkové okolnosti zachycují a co z nich plyne jednotlivě i v souhrnu všech záznamů. Nepodstatný pro stěžovatelovu vinu je i fakt, že řidič druhého vozidla byl také přestupkově stíhán a že na rozdíl od stěžovatele (který je řádným držitelem řidičského oprávnění a jen při řízení chvíli nedával pozor) není k řízení oprávněn, a navíc usedl za volant opilý. Chování druhého řidiče ani jeho fyzický stav neměly žádný vliv na to, že stěžovatel nedopatřením narazil do jiného vozidla.

[8] V této věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani nijak

***) usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12

pokračování

nepochybil při výkladu práva, natož hrubě. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[9] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajskému úřadu nevznikly v řízení žádné náklady, které by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

[10] Krajský úřad sice žádal náklady řízení v paušální výši, zřejmě tedy podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu, toto ustanovení se však v řízení před správním soudem neuplatní (rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS). Žádost krajského úřadu polemizuje s dlouhodobou judikaturou NSS, podle níž se náklady řízení úspěšným správním orgánům zpravidla nepřiznávají, a to ani když jsou zastoupeny advokátem (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2023

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu